

tots els seus càrrecs. La presó li va impedir continuar la seva tasca. I quan va sortir-ne, el 1941, va haver de dedicar-se a fer traduccions de llibres de botànica per tal de subsistir. Tot i així, va continuar fent recerca i promovent la botànica, sense el reconeixement del règim, però amb tot el seu prestigi internacional,

tal com ho testimonien els títols que va rebre, des de diversos països, fins a l'any de la seva mort.

Aquesta breu però interessant biografia de Font i Quer es completa amb una bibliografia i una cronologia situada en el context històric de cada època.

X.D.

bé admet individus rars o idees extravagants (sempre dins d'un ordre), es manté seleccionant els càrrecs acadèmics entre els més integrats i suposadament menys eixelebrats.

El secret de l'evolució resideix en l'equilibri que s'estableix entre el règim de perturbacions i el sistema repressiu que les assimila o rebutja. Com més rígides siguin les normes dins d'un sistema, més resistència s'ofereix al canvi, però també pot sotmetre a control un nombre més elevat d'intents, per més extravagants que siguin. El sistema més conservador eliminarà la majoria, però perdurarà i evolucionarà si és

capaç de mantenir en un nivell no despreciable la probabilitat d'admetre una mutació realment genial. En canvi, un sistema més condescendent, no elimina tants mutants, però els que són admesos han de ser poc perturbadors, és a dir, no representar canvis massa importants. Penseu per un moment com contracta el Barça un entrenador o un jugador, o com esdevé un professor numerari i catedràtic d'Universitat.

Invito l'amable lector, al joc de traure i posar l'accent a la paraula del mig de les tres que formen el títol d'aquest escrit.

Jordi Flors

La pregunta

UN DE LLETRES "Molt bé, ara ja tenim la resposta, però ¿algú es recorda de quina era la pregunta?" La cita, de Woody Allen, és significativa. És habitual que, en el món de la ciència i la tecnologia tinguis la sensació que es generen respostes que no tenen pregunta, solucions que no tenen problema. A Catalunya hem tingut un cas interessant. La Generalitat ha pa-

resposta. Però tinc la sensació que en molts altres casos la tecnologia s'aplica a donar respostes a preguntes inexistentes. A solucionar problemes que no són problema. Personalment, quan veig per televisió un anunci de rebobinador de cintes de vídeo, tinc la sensació —segurament falsa— que no en vendran ni mig, perquè ningú en el món es planteja que rebobinar cintes

rat al Parlament un Pla de Residus Industrials. Era una bona solució, però tenia un inconvenient: el personal no sabia que existia un problema. És a dir, el conjunt de la població no pensava en els residus industrials com una cosa problemàtica, com una urgència que calia solucionar. Llavors, en presentar-se la solució abans del problema, no s'ha entès. La gent s'ha imaginat que la solució era el problema: que les plantes de tractament de residus eren com fàbriques de residus. Que no valia la pena demanar sacrificis o imposar peatges, si no estava en l'ambient que això fes falta.

En el cas dels residus industrials la pregunta existia. L'única cosa que feia falta era recordar-la abans de donar la

de vídeo sigui un problema. I com això tantes coses. Una iniciativa tecnològica reeixida serà aquella que aconseguixi detectar un bon problema i llavors resoldre'l bé. Per exemple, els premis a la creativitat que dona el Col·legi d'Enginyers em va semblar que anaven en aquesta línia: uns senyors que han muntat una cosa per donar ordres de viva veu a un ordinador o uns que tenen un dispositiu per saber si els productes congelats estan ben o mal congelats. El problema de les coses no sol ser les respostes. El problema són les preguntes. Els departaments de recerca de les empreses i les institucions haurien de tenir un departament adjunt de preguntadors pertinents.

Vicenç Villatoro